

The Story of the Door

Mr Utterson was a lawyer. He was not a handsome man and he never smiled. Mr Utterson was often awkward, unfashionable and dull. He was also, somehow, loveable. Sometimes when he drank wine something warm shone in his eyes. His acts in life also proved he was a warm man. He did not drink too much or go to the theatre. But he did not disapprove of people who did. He was very tolerant of other people's faults.

"I am like Cain," he said, "I let my brother go to the devil in his own way."

For this reason, he was often the last good friend of many down-going men. For one reason or another, these men were losing their good reputations and friends. But when these men came to his house, he treated them the same as always.

Mr Utterson's friends were two kinds of people - people in his family and people he had known for a long time. This is why he was friends with his distant cousin, Mr Richard Enfield.

Many people wondered why these two men were friends. They never talked much, and did not seem to enjoy each other's company.

.....

Language corner

Frequency adverbs

They are the adverbs which tell us how often we do something. The most common are **always**, **often**, **sometimes**, **usually**, **normally**, **frequently**, **never**, **seldom**, **hardly ever**, and **occasionally**. They are mostly used with simple tenses. The adverb **always** can also be used with continuous tenses when we speak about repeated actions or annoying habits. Frequency adverbs have three basic positions in a sentence:

1. after "be" if this is the main verb

2. after the first auxiliary if there is more than one

3. before the main verb

Sometimes and **occasionally** can also be put at the beginning of a sentence. In questions, adverbs come after the subject. **Never** and **hardly ever** have a negative meaning and so when we use these adverbs, we cannot put a verb into a negative form because there can only be one negative in an English sentence.

Příběh s dveřmi

Pan Utterson byl advokát. Nebyl moc pohledný a nikdy se nesmál. Pan Utterson byl neohrabaný, staromodní a těžkopádný. Ale také byl svým způsobem roztomilý. Někdy, když pil víno, mu z očí zářilo něco hřejivého. Také jeho činy v životě dokazovaly, že je vřelý člověk. Moc nepil, ani nechodil do divadla. Ale neodsuzoval lidi, kteří toto dělali. Byl velmi tolerantní k chybám druhých.

„Jsem jako Kain,“ říkal, „nechávám svého bratra, aby došel k d'áblovi svou vlastní cestou.“

Z tohoto důvodu byl často posledním dobrým přítelem spousty mužů na scestí. Z nějakého důvodu tito mužové ztráceli svou dobrou pověst a přátele. Ale když tito mužové přišli do jeho domu, choval se k nim vždycky stejně.

Přítelé pana Uttersona se dali rozdělit na dvě skupiny. Lidé z jeho rodiny a lidé, které dlouho znal. Proto se přátelil se svým vzdáleným bratrancem, panem Richardem Enfieldem.

Spousta lidí přemýšlela, proč jsou tito dva muži přátelé. Nikdy moc nemluvili a nezdálo se, že by je společnost toho druhého příliš těšila.

Jazykový koutek

Frekvenční příslovce

Jsou to příslovce, která nám říkají, jak často něco děláme. Nejběžnější jsou **always** (vždycky), **often** (často), **sometimes** (někdy), **usually** (obvykle), **normally** (normálně, běžně), **frequently** (často), **never** (nikdy), **seldom** (zřídka), **hardly ever** (skoro nikdy), **occasionally** (příležitostně). Nejčastěji se používají s prostými časy. Příslovce **always** se také může použít s průběhovými časy, když hovoříme o nějakých opakujících se událostech nebo nepřijemných zvycích.

Frekvenční příslovce mají tři základní postavení ve větě:

- He was not a handsome man and he **never** smiled.
- Mr Utterson was **often** awkward, unfashionable and dull.
- **Sometimes** when he drank wine something warm shone in his eyes.

1. po slovesu „be“, pokud je plnovýznamovým slovesem

2. po prvním pomocném slovesu, pokud je ve větě pomocných sloves více

3. před plnovýznamovým slovesem

Sometimes a **occasionally** se také dají dát na začátek věty. V otázkách se dávají příslovce po podmětu. **Never** a **hardly ever** mají záporný význam a tak, když používáme tato příslovce, nemůžeme dát sloveso do záporu, protože v anglické větě může být pouze jeden zápor.

However, every Sunday these two dull men took a long walk together around the city of London.

One Sunday they walked into a pretty street in a busy part of London. The shops looked cheerful and the buildings were brightly painted. But one door was different. It was dark and dirty. Beggars sat in the doorway. Children played on the steps. The door looked old and dirty.

"Have you ever noticed that door?" Mr Enfield asked.

"Yes," said Mr Utterson.

"That door is connected in my mind with a very strange story," said Mr Enfield.

"What story is that?" asked Mr Utterson with curiosity.

Mr Enfield began to tell his story.

"I was walking home one cold winter's night through deserted streets. All the people were asleep and there was nothing in the streets except street lights. Street after street - all lighted up and all empty as a church. I began to wish for the sight of a policeman.

Then I saw two people. One was a little man walking quickly, and the other, a little girl - eight or ten years old - who was running down a side street. Well, the two bumped into each other at the corner. Then a horrible thing happened. The man trampled calmly over the child's body and left her screaming on the ground. It does not sound bad when I say it, but it was hellish to see.

.....

Language corner

Mind

This word can be a noun or a verb. It has several meanings and it can be used in many fixed phrases. Here are some most common ones:

Would you **mind** if I opened the window? - Would it be okay if I opened the window?
I don't **mind**. - I don't care.

Never **mind**. - Let's not worry about it.

Mind your head! - Be careful about hurting your head!

Mind your own business! - It's got nothing to do with you!
I can't make up my **mind**. - I can't decide.

I'll keep it in **mind**. - I'll remember it.

I'm sorry, it slipped my **mind**. - I'm sorry, I forgot about it.

Come on, speak your **mind**. - Come on, tell us your opinion.

I can't take my **mind** off her. - I can't stop thinking about her.

What's on your **mind**? - What are you thinking about?

Nicméně každou neděli se tito dva zasmušilí pánové vydávali na dlouhou společnou procházku po Londýně.

Jedné neděle přišli do půvabné ulice v rušné části Londýna. Obchody vypadaly přívětivě a budovy byly natřené jasnými barvami. Ale jedny dveře byly jiné. Byly tmavé a špinavé. Seděli v nich žebráci. Na schodech si hrály děti. Dveře vypadaly staře a špinavě.

„Všiml sis těch dveří?“ zeptal se pan Enfield.

„Ano,“ řekl pan Utterson.

„Ty dveře mám spojené s velmi zvláštním příběhem,“ řekl pan Enfield.

„S jakým příběhem?“ zeptal se pan Utterson zvědavě.

Pan Enfield začal vyprávět svůj příběh.

„Jedné chladné zimní noci jsem se ubíral opuštěnými ulicemi domů. Všichni lidé spali a na ulicích nebylo nic kromě pouličních luceren. Jedna ulice za druhou – všechny osvětlené a všechny prázdné jako kostel. Začal jsem si přát, abych zahledl nějakého policistu.

Pak jsem uviděl dva lidi. Jedním byl drobný muž, který rychle krácel, a druhá byla malá dívka – osmi nebo desetiletou – která běžela postranní ulicí. No a ti dva do sebe na rohu ulice vrazili. Pak se stala příšerná věc. Ten muž klidně po tom dětském tělíčku přeběhl a nechal ječící dívku ležet na zemi. Nezní to tak strašně, když to teď vyprávím, ale dívat se na to bylo pekelné.

Jazykový koutek

Mind

Toto slovo může být podstatné jméno či sloveso. Má několik významů a používá se v mnoha ustálených spojeních. Zde jsou ta nejběžnější:

Would you **mind** if I opened the window? – Vadilo by vám, kdybych otevřel okno?

I don't **mind**. – Nevadí mi to.

Never **mind**. – Nevadí. Nic si z toho nedělejme.

Mind your head! – Pozor na hlavu!

Mind your own business. – Starej se o sebe. To se tě netýká.

I can't make up my **mind**. – Nemohu se rozhodnout.

I'll keep it in **mind**. – Budu na to myslet. Budu si to pamatovat.

I'm sorry, it slipped my **mind**. – Omlouvám se, zapomněl jsem na to.

Come on, speak your **mind**. – No tak, řekni, co si myslíš. Jaký je tvůj názor.

I can't take my **mind** off her. – Nemohu na ni přestat myslet.

What's on your **mind**? – Co máš na mysli? Na co myslíš?

- “That door is connected in my **mind** with a very strange story,” said Mr Enfield.

I chased the man, grabbed him by the collar and hauled him back to where there was a group of people and the girl's family surrounding the screaming child. He was very calm and did not struggle, but he gave me an ugly look and I began to sweat.

Someone sent for a doctor and soon he came. The child was very frightened, but not badly hurt. So you might think this is the end of the story. But there was one stranger thing. I felt a strange hatred for the man from the first moment I saw him. Understandably, the girl's family felt the same way.

But the doctor's reaction seemed strange to me. The doctor was a calm, unemotional Scottish fellow. But when he looked at the man, I saw him become sick and white. I am sure the doctor wanted to kill him. I wanted to kill the man too. He seemed to inspire a feeling of hate in everyone.

But since we knew we could not kill him, we did the worst thing we could do. We told the man we would ruin his reputation. We said we would make him a huge scandal out of this event and no one in London would trust or respect him.

As the doctor and I yelled at the man, the women screamed and shouted curses and tried to hit him. I never before saw a circle of such hateful faces. And there was the man in the middle, frightened but cool. As cool as Satan.

Language corner

Say x tell

These verbs have a similar meaning but they are not followed by the same objects. **Say** is followed by **that** (but we can leave it out in English) and then a sentence. **Tell** is followed by a personal direct object. We cannot say: *He told that...* or *He said me*. We can say: *He told me/you/Jim...(that)* or *He said to me/them/my friends...(that)*. There are a few expressions where a personal direct object can be left out after **tell**. The most common are: *tell the truth, tell a lie, tell a story, tell the time, tell fortunes*. We cannot use **say** with these expressions.

Běžel jsem za tím mužem, popadl jsem ho za límec a odvlekl jsem ho zpět, kde skupina lidí a dívčina rodina obklopovala ječící dítě. Byl velmi klidný a nebránil se, ale zle se na mě podíval a já se začal potit.

Někdo poslal pro doktora a ten brzy přišel. Dítě bylo velmi vystrašené, ale nebylo nijak vážně zraněné. Takže by sis mohl myslet, že to je konec příběhu. Jenže byla tu ještě jedna podivná věc. K tomu muži jsem od prvního okamžiku, kdy jsem ho uviděl, pociťoval zvláštní nenávist. Pochopitelně, dívčina rodina ji cítila také.

Ale lékařova reakce mi připadala podivná. Doktor byl klidný skotský chlapík bez emocí. Ale když se podíval na toho muže, viděl jsem, že se mu udělalo špatně a zblednul. Jsem si jistý, že ho chtěl doktor zabít. Já toho muže chtěl zabít také. Zdálo se, že v každém podněcoval pocit nenávisti.

Ale protože jsem věděl, že ho nemůžeme zabít, udělali jsme tu nejhorší věc, co jsme mohli udělat. Řekli jsme tomu muži, že mu zničíme jeho pověst. Řekli jsme, že z této události uděláme obrovský skandál a nikdo v Londýně mu nebude věřit nebo ho respektovat.

Jak jsme doktor a já na něj křičeli, ženy ječely a nadávaly a pokoušely se ho udeřit. Nikdy předtím jsem neviděl kruh tak nenávistních obličejů. A uprostřed stál muž, napůl vyděšený, ale klidný jako Satan.

Jazykový koutek

Say x tell

Tato slovesa mají podobný význam, ale nenásledují po nich stejně předměty. Po **say** následuje **that** - že (ale v angličtině toto slovo můžeme vypustit) a pak věta. Po **tell** následuje přímý předmět vztahující se k nějaké osobě. Nemůžeme říct: *He told that...* nebo *He said me*. Můžeme říct: *He told me/you/im that* - Řekl + komu, že nebo *He said to me/them/my friends... (that)* - Řekl komu. Existuje několik výrazů, kdy se po **tell** může přímý předmět vyněchat. Nejběžnější jsou: *tell the truth* (říct pravdu), *tell a lie* (říct lež), *tell a story* (vyprávět příběh), *tell the time* (znát hodiny), *tell fortunes* (vykládat budoucnost). S těmito výrazy nemůžeme použít **say**.

- We **told** the man we would ruin his reputation.
- We **said** we would make a huge scandal out of this event...

"If you decide to make a scandal then I am helpless to stop you," he said, "But a gentleman wishes to avoid gossip. Name a price."

Well, we told him he must pay the girl's family one hundred pounds. I saw that he did not want to pay so much money, but we were a dangerous crowd. So he agreed.

Then he took us to this door! He took out a key and went in, and came out with ten pounds in gold, and a cheque for the rest of the money. The cheque was signed with a name that I cannot tell you - but it is one of the points of my story. It was a name that is very famous and respected. I told the gentleman how suspicious all this seemed. A man does not go into another man's house in the middle of the night and come out with a cheque signed with another man's name! But he said the cheque was real. He said we could go with him to the bank the next morning.

So all of us - the doctor, the girl's father, the gentleman and myself - spent the night at my house, and the next morning went to the bank. I gave the cheque to the bank and said I thought it was a fake. But I was wrong. The cheque was real."

Mr Utterson made a clucking sound with his tongue.

"Yes, it is a bad story," said Mr Enfield, "This man was a real devil and the name on the cheque was the name of a person famous for his good reputation. I think that devil was blackmailing him. A good man paying to hide the scandals of his youth.

Language corner

British and American spelling

There are a lot of words which have the same meaning and almost the same pronunciation in British and American English, but they have different spelling. American spelling is usually easier. Here are some examples:

British English

harbour, colour, favour
theatre, centre
traveller
dialogue, catalogue
programme
cheque

American English

harbor, color, favor
theater, center
traveler
dialog, catalog
program
check

„Pokud se rozhodnete z toho udělat skandál, pak vám v tom nemohu zabránit,“ řekl. „Ale džentlmen se snaží pomluvám vyhnout. Stanovte cenu.“

Nuže, řekli jsme mu, že musí dívčině rodině zaplatit sto liber. Viděl jsem, že tolik peněz se mu zaplatit nechce, ale byli jsme nebezpečný hlouček. Tak tedy souhlasil.

Pak nás odvedl k tému dveřím! Vyndal klíč, vešel dovnitř, vrátil se s deseti librami ve zlatě a šekem na zbytek peněz. Šek byl podepsán jménem, které ti nemůžu prozradit – ale je to jedna z point mého příběhu. Bylo to jméno, které je velmi slavné a respektované. Řekl jsem tomu džentlmenovi, jak podezřele tohle všechno vypadá. Člověk nevaje uprostřed noci do domu jiného muže a nevrátí se s šekem podepsaným od jiného muže! On ale řekl, že šek je pravý. Řekl, že s ním můžeme druhého dne ráno zajít do banky.

A tak jsme my všichni – lékař, dívčin otec, onen muž a já – strávili noc vém domě a druhého dne jsme šli do banky. V bance jsem předložil šek a řekl jsem, že si myslím, že je to padělek. Ale mýlil jsem se. Šek byl pravý.“

Pan Utterson mlaskl jazykem.

„Ano, je to špatný příběh,“ řekl pan Enfield, „tento muž byl skutečný d'ábel a jméno na šeku bylo jménem osoby známé pro svou dobrou pověst. Myslím, že ten d'ábel ho vydíral. Ten dobrý muž mu platil, aby utajil skandály z mládí.

.....

Jazykový koutek

Britský a americký pravopis

V britské a americké angličtině je spousta slov, která mají stejný význam a skoro stejnou výslovnost, ale jinak se v každém druhu angličtiny piší. Americký pravopis je obvykle jednodušší. Na vedlejší stránce najdete několik příkladů, zde je jejich český překlad:

Česky

přístav, barva, laskavost
divadlo, centrum
cestovatel
rozhovor, katalog
program
šek

- But he said the **cheque** was real.

So I call this place with the door Blackmail House. But that does not explain everything.”

Mr Utterson asked suddenly, “And do you know if the man who signed the cheque lives there?”

“No,” said Mr Enfield, “I noticed his address. He lives in another square.”

“You did not ask about the place with the door?” asked Mr Utterson.

“No. I have a rule. I try not to ask many questions. You never know where the answers might lead you,” said Mr Enfield.

“A very good rule,” said Mr Utterson.

“But I have studied the house,” said Mr Enfield, “It is a strange house. There is only one door, and nobody goes in or out except that one gentleman. The windows are always shut. A chimney is always smoking, so someone probably lives there. But I am not sure.”

Mr Enfield and Mr Utterson walked in silence for a few minutes.

“Enfield,” said Mr Utterson, “That is a good rule.”

“Yes, I think it is,” said Mr Enfield.

“But I have one question,” said the lawyer, “I want to know the name of the man who trampled the girl.”

“Well, the man’s name was Mr Hyde.”

“Hmm. What does he look like?” asked Mr Utterson.

Language corner

Relative pronoun “who”

When we want to describe a person using a relative clause, we use the relative pronoun **who** in such a sentence. We can also use **that** with people but only in certain cases. We cannot use the relative pronoun **which**, it is only used with things and animals.

A tak říkám tomuto místu s dveřmi Vydračský dům. Ale to nevysvětluje všechno.“

Pan Utterson se náhle zeptal: „A nevíš, jestli ten muž, co podepsal šek, tam žije?“

„Ne,“ řekl pan Enfield, „všiml jsem si jeho adresy. Bydlí na jiném náměstí.“

„Nevyptával ses na to místo s dveřmi?“ zeptal se pan Utterson.

„Ne. Mám pravidlo. Snažím se moc neptat. Nikdy nevíš, kam tě mohou odpovědi dovést,“ řekl pan Enfield.

„Velmi dobré pravidlo,“ řekl pan Utterson.

„Ale zkoumal jsem ten dům,“ řekl pan Enfield, „je to divný dům. Jsou tam jen jedny dveře a nikdo nechodí dovnitř ani ven kromě toho džentlmena. Okna jsou vždy zavřená. Z komínu se pořád kouří, takže tam pravděpodobně někdo žije. Ale nejsem si jistý.“

Pan Enfield a pan Utterson několik minut kráceli beze slov.

„Enfielde,“ řekl pan Utterson, „je to dobré pravidlo.“

„Ano, myslím, že ano,“ řekl pan Enfield.

„Ale mám jednu otázku,“ řekl advokát, „chci vědět jméno muže, který pošlapal to dítě.“

„No, jméno toho muže je pan Hyde.“

„Hmmm. Jak vypadá?“ zeptal se pan Utterson.

*****

Jazykový koutek

Vztažné zájmeno „who“

Pokud chceme popsat osobu za použití vztažné věty, použijeme v takové větě vztažné zájmeno **who** – který. S osobami také můžeme použít **that**, ale jen v některých případech. Nemůžeme použít vztažné zájmeno **which**, to se používá pouze s neživými předměty a zvířaty.

- And you do not know if the man **who** signed the cheque lives there?
- I want to know the name of the man **who** trampled the child.

"He is not easy to describe. There is something wrong with him. I never saw a man I disliked more. He must be deformed, but I cannot say where. No, I cannot describe him."

Mr Utterson walked in silence for a few more minutes. "You are sure he used a key?" he asked.

"My dear sir!" said Mr Enfield, surprised.

"I know it seems strange," began Mr Utterson, "But I do not ask you the name of the other man because I know it already. Richard, if any part of this story is not true, you should tell me immediately."

"It is all true," said Mr Enfield a little angrily, "The fellow had a key. I saw him use it a week ago."

Mr Utterson sighed, but did not say anything.

"I wish I had not said anything," said Mr Enfield, "Let us agree to never speak about this again."

"I agree," said the lawyer, "Let us shake hands on that, Richard."

Comprehension Questions

Story of the Door

1. What is Mr Utterson's profession?
2. Mr Utterson is a very respectable man. Why is he friends with people who have bad reputations?
3. Do you think that Mr Utterson is a very out-going man who befriends many people?
4. Mr Enfield and Mr Utterson have a weekly tradition. What is it?
5. What catches Mr Enfield's attention in the pretty London street?
6. Mr Enfield tells a strange story. The story begins with an act of violence. What is it?
7. In Victorian London the worst thing you could do to a gentleman was to kill him. What was the second worst thing?
8. How much money does the gentleman have to pay the girl's family?
9. The strange gentleman does not have enough money with him to pay the girl's family. Where does he go to get the money?

„Nedá se tak snadno popsat. Je na něm něco divného. Nikdy jsem neviděl muže, ke kterému bych cítil větší odpor. Musí být nějak deformovaný, ale nedokážu říct kde. Ne, neumím ho popsat.“

Pan Utterson kráčel dalších několik minut beze slova.

„Jsi si jistý, že použil klíč?“ zeptal se.

„Můj milý pane...“ řekl překvapeně pan Enfield.

„Já vím, že se to zdá divné,“ začal pan Utterson, „ale neptám se tě na jméno toho druhého muže, protože to jméno už znám. Richarde, pokud je jakákoliv část tohoto příběhu nepravdivá, měl bys mi to okamžitě říct.“

„Všechno to je pravda,“ řekl pan Enfield trochu nazlobeně, „ten chlapík měl klíč. Před týdnem jsem ho viděl ho používat.“

Pan Utterson si vzdychl, ale nic neřekl.

„Kéž bych nic neříkal,“ řekl pan Enfield. „Pojďme se dohodnout, že o tom už nikdy nebudeme mluvit.“

„Souhlasím,“ řekl advokát, „pojd’me si na to podat ruce, Richarde.“

10. When the gentleman returns he has a cheque. What is strange about the cheque?
  11. Was the cheque real or fake?
  12. What does Mr Enfield suspect is the connection between the reputable gentleman and the dishonourable gentleman that trampled the child?
  13. What is the name of the dishonorable man who trampled the child?
  14. What is Mr Enfield's rule?
  15. Mr Utterson surprises Mr Enfield by already knowing a detail of his story.
What is it?